

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce:

M. N.

X

zastoupen advokátem JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D.
sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2 - Vinohrady

proti

žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy

sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1 – Staré Město

za účasti:

I) Ing. P. N.

X

zastoupen advokátkou JUDr. Zdeňkou Flídrovou
sídlem Rektora Stráženského 187, Litomyšl

II) Spolek Pro Hanspaulku, IČO 26607379

sídlem U Beránky 2033/7, Praha 6 – Dejvice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2014, č. j. MHMP 482729/2014,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**I. Základ sporu**

1. Podanou žalobou napadl žalobce v záhlaví označené rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 6. 8. 2013, č. j. MCP6 051751/2013 o umístění stavby „Přístavba a nástavba rodinného domu v ulici X, X, X, č.p. X, X“ (dále jen „dotčená stavba“ nebo „umísťovaná stavba“) a o povolení výjimky z čl. 56 odst. 1 vyhl. č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze (dále jen „OTPP“).
2. V projednávané věci tedy žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném v době rozhodování správního orgánu (dále jen „správní řád“), potvrdil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, který umístil nástavbu a přístavbu rodinného domu o jedné bytové jednotce a povolil výjimku z čl. 56 odst. 1 OTPP pro vzdálenost garážových vrat od okraje pozemní komunikace. Změna dotčené stavby přitom *in concreto* spočívá v nahrazení stávající stanové střechy střechou pultovou a v přístavbě severní části domu ve všech podlažích o 2 m a v jednopodlažní přístavbě navržené v rozšířené stopě stávající garáže.

II. Obsah žaloby a související vyjádření

3. V prvním žalobním bodu žalobce tvrdí, že výrok rozhodnutí je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a pro zmatečnost. K tvrzené nepřezkoumatelnosti žalobce uvádí, že rozhodnutí prvostupňového orgánu je neurčité a nevymahatelné.
4. Žalobcem rozporovaná část prvostupňového rozhodnutí (jedna z podmínek, kterou prvostupňový orgán stanovil pro umístění dotčené stavby) je formulována takto: „stavba bude umístěna v souladu s výkresem současného stavu území v měřítku (situace v měřítku 1:200) se zakreslením stavebního pozemku, požadovaným umístěním stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku a sousedních staveb, který obdrží navrhovatel a příslušný úřad městské části, jehož územního obvodu se umístění stavby týká, po nabytí právní moci územního rozhodnutí“.
5. Podle žalobce je část výroku nepřezkoumatelná (neurčitá), neboť v ní není specifikováno, kdy, kým a pod jakým číslem byl zmiňovaný výkres vypracován (tj. z výroku není zřejmé, o jaký konkrétní výkres se jedná). Podle žalobce je přitom nezbytné touto informací disponovat již před právní mocí prvostupňového rozhodnutí; v opačném případě nemůže odvolatel uplatnit v úplnosti námitky proti umísťované stavbě, neboť neví, dle které konkrétní dokumentace je stavba umístěna. Podle žalobce by proto měla být shora citovaná část výroku prvostupňového rozhodnutí formulována určitě, s odkazem na výkres, který není možno zaměnit. Tato určitost je dle žalobce o to naléhavější v projednávané věci, když dle tvrzení

žalobce byla příslušná dokumentace přepracovávána, doplňována a měněna, protože není zřejmé, dle které z vícero ve spisu založených verzí dokumentace pro umístění stavby je stavba umístěna. Žalovaný proto pochybil, pokud tuto vadu prvostupňovému orgánu nevytkl v rámci odvolacího řízení.

6. Navíc označuje žalobce shora citovaný výrok i za zmatečný. Dle něho totiž nepřipustně směšuje dvě navzájem neslučitelné procesní úlohy, a to sice ověření dokumentace po právní moci rozhodnutí a odkaz na tuto grafickou informaci ve výroku rozhodnutí.
7. Tvzenou zmatečnost žalobce rovněž spatřuje ve skutečnosti, že napadené rozhodnutí umístilo i nástavbu, ačkoli o její umístění nebylo požádáno. Podle žalobce bylo v oznámení o pokračování územního řízení uvedeno, že v řízení je projednáváno umístění přístavby rodinného domu. Stavba, jejíž umístění je řešeno, je však nejen přístavbou (a stavební úpravou), ale i nástavbou. Stavba totiž nezachovává původní výškové ohraničení stavby, ale tím, že nahrazuje původní jehlanovou střechu střechou pultovou (o velmi mírném sklonu), navyšuje původní výškové ohraničení stavby převážně částí posledního podlaží. Kromě toho je též nejvyšší bod střechy umísťované stavby výše než hřeben střechy stavby stávající. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2012, č. j. 5 As 13/2011. Žalobce se tedy domnívá, že předmětná stavba není jen přístavbou, ale též nástavbou. Nástavba ovšem nebyla předmětem řízení, protože navrhovanou nástavbu nebylo možno umístit.
8. Podle žalobce správní orgán prvního stupně pochybil, když připustil rozšíření žádosti. Z § 45 odst. 4 správního řádu, totiž plyne, že rozšíření žádosti není přípustné.
9. K prvnímu žalobnímu bodu proto lze uzavřít, že podle žalobce je podmínka stanovená ve shora citované části výroku prvostupňového rozhodnutí nekonkrétní, neurčitá a nevymahatelná. Podle něj přitom neobstojí ani odkaz na obsah správního spisu. Pouze výrok rozhodnutí totiž působí právní následky, a tedy právě podmínky jím stanovené musí být určité a přezkoumatelné. Dále podle žalobce přitom neobstojí ani odkaz žalovaného na další podmínky rozhodnutí, neboť pouhý slovní popis nemůže nahradit grafické znázornění dané stavby. Žalobce se domnívá, že pokud z výroku není zřejmé, podle jaké dokumentace má být stavba realizována, potom nemůže být ani v úplnosti zřejmé, jak je stavba umístěna. V tomto ohledu se žalobce dovolává rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2013, č. j. 11 A 115/2012-57. V neposlední řadě pak žalobce rovněž poukazuje na pro porušení § 45 odst. 4 správního řádu.
10. V druhém žalobním bodu žalobce konstatuje, že umísťovaná stavba není přístavbou či nástavbou rodinného domu, nýbrž domem bytovým. Žalobce se domnívá, že žalovaný porušil § 68 odst. 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 89 odst. 2 správního řádu.
11. Podle žalobce dotčená stavba nesplňuje požadavky na rodinný dům, neboť rodinný dům může mít nejvýše dvě podlaží nadzemní a podkroví. Podle žalobce ale má dotčená stavba nadzemní podlaží tři. Dotčená stavba totiž nemá mít viditelnou šikmou střechu (ta je dle žalobce zcela „schována“ v atikách navyšující objem domu) a navíc svým objemem zcela odpovídá „standardnímu“ nadzemnímu podlaží, protože i poslední patro stavby je třeba považovat za nadzemní podlaží, nikoliv podkroví. V této souvislosti žalobce rovněž uvádí, že navrhovaný tvar střechy je na hraně toho, co norma ČSN 73190:2011 ještě za plochou střechu považuje.
12. Žalobce v rámci druhého žalobního bodu dále namítá, že se žalovaný jako odvolací správní orgán s výše uvedenými námitkami, které žalobce uplatňoval již v rámci odvolacího řízení, nijak nevypořádal. Pouze odcitoval definici dle OTTP aniž by se vypořádal s výše uvedeným, přičemž zároveň uvedl, že „v návrhu se podkroví jeví jako vestavba do původního prostoru

krovu“. V tomto ohledu žalobce zdůrazňuje, že není podstatné, jak se co jeví, ale jaký je nepochybně zjištěný skutkový stav. Navíc nelze podle žalobce argumentovat „*původním prostorem krovu*“, když původní prostor krovu má být zcela odstraněn a stavbou zcela zanikne.

13. Žalobce rovněž nesouhlasí s argumentem žalovaného, podle kterého se skutečně jedná o podkroví, nikoliv nadzemní patro, tedy že „*nosnou konstrukci tvoří pultový krov*“.
14. Podle žalobce tak žalovaný zatížil správní řízení závažnou vadou, tím že se nijak nevypořádal se shora zmíněnou argumentací žalobce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak žalovaný jeho námitky posoudil, z jakých skutkových okolností přitom vycházel a jaké závěry vzal za nepochybně zjištěné. Vyslovení úsudku o žalobcových námitkách a posouzení právního významu zjištěných skutečností, jakož i jakými úvahami byl při jejich hodnocení žalovaný veden, pak podle žalobce též zcela absentují. V této souvislosti se žalobce dovolává rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 22. 9. 2004, sp. zn. 8 Ca 175/2003, a dále pak rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. 6 A 143/2001, jakož i rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, sp. zn. 9 As 88/2008, Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 3. 2009, sp. zn. 22 Ca 87/2008, a nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99.
15. V třetím žalobním bodu žalobce tvrdí, že navrhovaná stavba se vymyká charakteru a struktuře stávající zástavby a nesplňuje nezbytné odstupové vzdálenosti.
16. Dotčená stavba je dle žalobce v rozporu s čl. 4 odst. 1, čl. 8 odst. 1 a 2, čl. 13 odst. 1 a čl. 11 odst. 1 OTTP a dále v rozporu s § 20 odst. 1 a § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. hl. m. Prahy (dále jen „*vyhláška č. 501/2006*“).
17. Podle žalobce dojde umístěním dotčené stavby – vzhledem k nedostatečným odstupovým vzdálenostem s ohledem na výšku stavby a její délku přivrácenou k nemovitostem žalobce – k výraznému zásahu do daného území a ke změně dosavadního komfortu bydlení v domě žalobce. Pohodu bydlení přitom dle žalobce nelze vnímat pouze v návaznosti na splnění limitů stanovených právními předpisy, nýbrž je nutno jí vždy zkoumat vzhledem ke konkrétním podmínkám v místě. V této souvislosti odkazuje žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116. Umístění navrhované stavby i udělení výjimky pro tuto stavbu se tak nepřipustně dotýká vlastnických práv žalobce a vede k poklesu hodnoty nemovitosti žalobce.
18. Žalobce zdůrazňuje, že stěna dotčené stavby přivrácená k domu žalobce má mít výšku cca 10,3 m, přičemž vzdálenost staveb má být toliko 9 m. Vzdálenost mezi uvedenými stavbami tedy není alespoň rovna vyšší ze stěn. Žalobce se proto domnívá, že uvedená vzdálenost je v rozporu s čl. 8 OTTP, povede k narušení architektonicko-urbanistických požadavků na stavby, k narušení pohody bydlení a zdravých životních podmínek, jsou-li stavbami, které odstup nesplňují, nikoliv domy bytové, ale domy rodinné, jejichž zástavba by dle žalobce měla být pozvolnější než zástavba bytových domů. Jinými slovy řečeno, dojde-li k porušení zájmů chráněných vyhláškou v případě, že mezi bytovými domy nebude vzdálenost rovna vyšší ze stěn, tím spíše je nepřipustná situace, kdy tato vzdálenost nebude dodržena mezi domy rodinnými.
19. Navíc stěna prvního nadzemního patra dotčené stavby přivrácená k nemovitostem žalobce má spolu s garáží tvořit přes 22 m dlouhou „hradbu“, vztyčenou v bezprostřední blízkosti hranice pozemku žalobce a v nedostatečné vzdálenosti od jeho domu. Podle žalobce přitom nelze ani opomenout obtěžování pohledem z bytu ve stavbě, jakož i obtěžování světlem v oknech fasády přivrácené k domu žalobce, situované v blízkosti jeho nemovitostí.

20. V neposlední řadě se pak žalobce domnívá, že dotčená stavba by způsobila zhoršení světelných poměrů v nemovitostech žalobce – zhoršení osvětlení a oslunění. Dle žalobce se má osvětlení a oslunění snížit po umístění dotčené stavby cca o 7 %.
21. Podle žalobce tak došlo k porušení § 76 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „stavební řád“), když dotčená stavba nerespektuje zájmy vlastníka sousedních pozemků a staveb, tj. žalobce. Žalobce rovněž rozporuje, že žalovaný neřešil soulad dotčené stavby s vyhláškou č. 501/2006 Sb.
22. Žalobce považuje za nepřipustné působení přes 22 m dlouhé zdi situované do blízkosti jen 3 m od jeho pozemku, a to v kombinaci s výškou stěny stavby přivrácené k nemovitostem žalobce. Žalobce se tedy domnívá, že nemůže být přípustné jednak podstatně navýšit hmotu objektu (do výšky i šířky), a zároveň podstatně snížit odstupové vzdálenosti. S těmito námitkami, které žalobce uplatňoval již v rámci odvolacího řízení, se přitom žalovaný správní orgán dle žalobce nijak nevypořádal.
23. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce uvádí, že rozhodnutí o udělení výjimky z požadavku OTPP bylo vydáno, aniž by byly splněny podmínky pro udělení příslušné výjimky.
24. Dle žalobce je možné dotčenou stavbu realizovat tak, aby jí výjimka udělována být nemusela. Tvrzení prvostupňového orgánu považuje žalobce v tomto ohledu za „ zcela obecná a mimoběžná“. Podle žalobce umístění garáže na hranici pozemku není nijak vynuceno poměry stávající zástavby v místě – naopak stávající stavba ani stavby sousední nemají vjezd do garáže takto umístěn.
25. Podle žalobce je tak udělení výjimky v rozporu s § 169 odst. 2 stavebního řádu a čl. 63 OTPP. Jinými slovy řečeno, podle žalobce musí být k výjimečnému řešení dány relevantní důvody, které však v projednávané věci absentují. Žalobce sice připouští, že řešení dle ustanovení, z něhož je výjimka žádána, by bylo náročnější či dražší, ale ani tím dle něho není možné odůvodnit udělení výjimky. V tomto ohledu odkazuje žalobce na rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2012, sp. zn. S-MHMP 295595/2012/OST/Čv/Pd, a rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2012, č. j. S-MHMP 801899/2012/OST/Go/Cc.
26. Navíc žalobce zdůrazňuje, že z prvostupňového rozhodnutí není nijak patrné, jakým způsobem prvostupňový správní orgán dospěl k závěru, podle kterého udělená výjimka splňuje požadavek zákona na neohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků a staveb. Odkaz žalovaného na posudek nepovažuje žalobce za dostatečný.
27. Žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení s tím, že žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení.
28. Ve vyjádření k obsahu žaloby k první žalobní námitce žalovaný uvádí, že výrok územního rozhodnutí o umístění stavby splňuje obsahové náležitosti stanovené v § 68 a 69 správního řádu a § 79 odst. 1 stavebního zákona a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu.
29. Dále k první žalobní námitce žalovaný uvádí, že z doložených podkladů žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby, zejména dokumentace pro územní řízení, vyplývá, že předmětem žádosti byl stavební záměr spočívající v nástavbě a přístavbě rodinného domu. Formální nedostatek v obsahu vyplněného formuláře žádosti o vydání územního rozhodnutí byl v průběhu územního řízení ze strany žadatele odstraněn. Z obsahu žalobní námítky nelze zjistit, jakým způsobem se tento formální nedostatek, následně odstraněný, může dotýkat práv či právních zájmů žalobce jako vedlejšího účastníka územního řízení.

30. K druhé žalobní námitce žalovaný uvádí, že dle čl. 3 odst. 1 písm. m) vyhlášky č. 26/1999 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, je rodinný dům charakterizován jako stavba pro bydlení, která má nejvýše dvě nadzemní podlaží a podkroví. V čl. 3 odst. 1 písm. i) vyhlášky č. 26/1999 Sb. je stanoveno, že podkroví je přístupný prostor nad nadzemním podlažím, vymezený konstrukcí krovu a dalšími stavebními konstrukcemi, určený k účelovému využití. Dle žalovaného žádný právní předpis nestanoví, že podkroví je prostor zakončený „šikmou střechou“, tedy střechou sedlovou nebo valbovou. V daném případě je prostor podkroví stavebně konstruován tak, že je ukončen pultovou střechou.
31. Ve zbytku žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
32. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
33. Žalobce doručil zdejšímu soudu rovněž repliku, v níž reagoval na vyjádření žalovaného. Vlastní argumentace žalobce obsažená v replice se nicméně shoduje s argumentací v žalobě již dříve uvedené.

III. Posouzení žaloby

34. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
35. Městský soud v Praze již o podané žalobě jednou rozhodl rozsudkem ze dne 31. 10. 2019, č. j. 5 A 93/2014-63. K podané kasační stížnosti žalobce tento rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 3. 2022, č. j. 3 As 432/2019-38 (dále i jen „zrušující rozsudek“). Nejvyšší správní soud seznal důvodnou pouze jednu námitku žalobce vznesenou v kasační stížnosti a v ostatních částech souhlasil s názorem Městského soudu v Praze. Nejvyšší správní soud zavázal Městský soud v Praze, aby při novém projednání posoudil „*už jen otázku, zda v předložené věci existoval pro povolení výjimky z čl. 56 odst. 1 OTPP dostatečný důvod.*“ Městský soud vázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) tak oproti prvnímu rozsudku ve věci nyní nově přezkoumá již jen otázku, zda pro udělení výjimky z čl. 56 odst. 1 vyhlášky OTPP existoval dostatečný důvod.
36. Soud rozhodl dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
37. Žaloba není důvodná.
38. Úvodem zdejší soud připomíná konstantní judikaturu, podle které povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66).
39. Podstatou projednávaného sporu přitom jsou námitky žalobce proti vydanému územnímu rozhodnutí, které označují toto rozhodnutí za (i) nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a pro zmatečnost, (ii) nezákonné, neboť umístěvaná stavba není přístavbou či nástavbou rodinného domu, ale jedná se o dům bytový, (iii) jakož i nezákonné pro rozpor s různými ustanoveními stavebních předpisů a konečně (iv) nezákonné, neboť jím byla udělena výjimka, aniž by byly naplněny podmínky pro udělení této výjimky.

40. Ze správních spisů zjistil soud tyto podstatné skutečnosti:

- Ve spise jsou založeny vizualizace dotčené stavby včetně výkresu současného stavu území (situace v měřítku 1:200).
- V závazném stanovisku Ministerstva vnitra, generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ze dne 12. 2. 2014, č. j. MV-2874-2/PO-PRE-2014, je uvedeno, že požárně nebezpečný prostor nepřesahuje pozemek stavebníka ani nezasahuje na jiné stavby.
- V expertním posudku „Posouzení rozhledových poměrů“ vypracovaném doc. Ing. L. V., CSc. se uvádí, že navržené řešení dotčené stavby je z hlediska bezpečnosti silničního provozu vyhovující, přičemž samostatný sjezd z objektu č. p. X na místní obslužnou komunikaci splňuje požadavky příslušných technických předpisů (zejména ČSN 73 6110 a ČSN 73 6102).
- Ve studii oslunění a denního osvětlení vypracované doc. Ing. J. K., Ph.D., se uvádí, že sousední rodinný dům č. p. X bude dostatečně osluněn dle požadavků ČSN 730580-1 i po realizaci dotčené stavby.

K prvnímu žalobnímu bodu – nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a pro zmatečnost

41. Soud se předně zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného, protože tato vada by vylučovala jeho další věcný přezkum. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS).
42. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námítky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23).
43. Podle § 92 odst. 4 stavebního zákona „Po dni nabytí právní moci územního rozhodnutí stavební úřad doručí žadateli stejnopis písemného vyhotovení územního rozhodnutí opatřený doložkou právní moci spolu s ověřenou grafickou přílohou, kterou tvoří celková situace v měřítku katastrální mapy, popřípadě další vybraná část dokumentace [...]“.
44. Podle § 92 odst. 5 stavebního zákona „Obsahové náležitosti jednotlivých druhů územních rozhodnutí stanoví prováděcí právní předpis.“.
45. Tímto prováděcím předpisem je vyhláška č. 503/2006 Sb. Podle § 9 odst. 5 této vyhlášky „Grafická příloha rozhodnutí umístění stavby, ověřená stavebním úřadem, obsahuje celkovou situaci v měřítku katastrální mapy se zakreslením stavebního pozemku, požadovaného umístění stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku a sousedních staveb, a popřípadě vybranou část dokumentace podle přílohy č. 1 k vyhlášce o dokumentaci staveb.“.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

46. Žalobce tvrzenou nepřezkoumatelnost spatřuje v okolnosti, že jedna z podmínek stanovená v územním rozhodnutí odkazuje na „výkres současného stavu území v měřítku (situace v měřítku 1:200)“, aniž by bylo ve výroku rozhodnutí jakkoliv specifikováno, kdy kým a pod jakým číslem byl tento výkres vypracován.
47. V této souvislosti zdejší soud připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2016, č. j. 6As 43/2016 - 27, který se týkal případu, kdy územní rozhodnutí výslovně na žádnou grafickou přílohu neodkazovalo. Grafická příloha nebyla účastníkům řízení doručena, nicméně ve správním spisu ověřená grafická příloha byla připojena k územnímu rozhodnutí. Nejvyšší správní soud za tohoto stavu uvedl, že: „[...] *nedává-li text územního rozhodnutí jednoznačnou odpověď ohledně některého aspektu umístění stavby (zde ohledně přesného umístění připojení stavby na místní komunikaci), je třeba v této otázce vyjít z ověřené grafické přílohy rozhodnutí, a to i v případě, že na ni územní rozhodnutí ve svém textu výslovně neodkazuje.*“. Jinými slovy řečeno, dle Nejvyššího správního soudu je rozhodné, zda všichni účastníci správního řízení měli možnost se situací v území a s charakterem zásahů do něho dostatečně seznámit tak, aby se změnám v území mohli také účinně bránit. Podle názoru Nejvyššího správního soudu přitom skutečnost, že samotné rozhodnutí nedává odpověď ohledně některého aspektu umístění stavby, nezakládá automaticky vadu vedoucí k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
48. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že grafická dokumentace, ověřená stavebním úřadem a opatřená razítkem, podle něhož jsou dané výkresy grafickou přílohou územního rozhodnutí, se ve správním spisu nachází. Podstatným faktem tak podle názoru soudu je, že žalobce byl v územním řízení řádně s kompletní dokumentací předloženou žadatelem seznámen. O uvedeném svědčí jednak skutečnost, že žalobce a) dle záznamu obsaženého ve správním spisu dne 24. 3. 2013, tj. po doplnění dokumentace žadatelem, do správního spisu územního řízení nahlížel, a dále zejména skutečnost, že žalobce jako vlastník sousedních nemovitostí ještě před vydáním územního rozhodnutí vznesl proti umístění stavby celou řadu dostatečně konkretizovaných námitek, které zjevně opíral o podrobnou znalost umístění stavby. O skutečnosti, že žalobce byl již v rámci územního řízení s grafickou dokumentací seznámen a bylo mu naprosto zjevné, jak bude dotčená stavba umístována, pak svědčí také fakt, že v rámci námitek vznesených před vydáním územního rozhodnutí na dokumentaci sám odkazoval a brojil proti jejímu obsahu.
49. I kdyby tedy zdejší soud připustil, že žalobcem napadená část výroku nebyla formulována zcela pregnantně, tato skutečnost nemohla mít a ani fakticky neměla žádný vliv na veřejná subjektivní práva žalobce, na přezkoumatelnost či zákonnost rozhodnutí stavebního úřadu, ani na možnost žalobce účinně se proti napadenému rozhodnutí bránit odvoláním opřeným o kvalifikované námítky vycházející ze znalostí všech nezbytných skutečností. V tomto ohledu je navíc třeba zdůraznit, že ve výroku napadeného rozhodnutí je jasně uvedeno, na jakých pozemcích se bude stavba nacházet, jaké budou minimální odstupy od hranice sousedního pozemku, jaké budou maximální rozměry dotčené stavby, jaká bude její výšková úroveň atp. Jinými slovy řečeno, napadené rozhodnutí ve svém souhrnu je srozumitelné a odůvodněné, protože není nepřezkoumatelné a je způsobilé být předmětem soudního přezkumu.
50. V této souvislosti je nezbytné zdůraznit, že ani žalobce netvrdí, že by územní rozhodnutí neobsahovalo některou z obligatorních náležitostí uvedených v § 92 stavebního zákona nebo § 9 shora citované prováděcí vyhlášky, přičemž ani soud absenci některého z těchto údajů neshledal. V obecné rovině přitom platí, že územní rozhodnutí nemůže v sobě nést úplnou a zcela vyčerpávající informaci o tom, jak byla stavba umístěna, neboť to je obsahem právě stavebníkem předkládané dokumentace. Výrok obsahující všechny informace uvedené v dokumentaci by byl nepřehledný a v zásadě nesrozumitelný. Proto prováděcí vyhláška

stanoví, které základní údaje obsažené v dokumentaci mají být uvedeny přímo ve výroku územního rozhodnutí s tím, že ostatní podrobnosti jsou uvedeny právě v dokumentaci. Výrok územního rozhodnutí tedy není nesrozumitelný ani nepřezkoumatelný. V daném případě byla přitom zpracována a v řízení projednávána pouze jediná dokumentace a její záměna tedy není možná.

51. Co se týče žalobcem zmiňovaného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2013, č. j. 11 A 115/2012-57, je třeba zdůraznit, že v českém právním řádu není formálně zakotven institut precedentu. Na druhou stranu to, že předchozí soudní rozhodnutí mají určitou budoucí normativní relevanci, je vlastní všem právním řádům. Ostatně setrvat při absenci důvodných odlišností při již jednou rozhodnutém vyžadují také principy rovnosti, právního státu a předvídatelnosti práva. V žalobcem citovaném rozhodnutí se přitom skutečně nachází úvaha, že pokud není z výroku rozhodnutí jako esenciální části každého rozhodnutí zřejmé, podle jaké dokumentace má stavba být realizována, není zřejmé, jak je stavba umístěna a ani v odůvodnění rozhodnutí není dokumentace jakýmkoli způsobem identifikována, je na místě učinit závěr o tom, že vydané územní rozhodnutí je v tomto směru neurčité a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V projednávané věci ovšem takový stav není. Ve výroku rozhodnutí je totiž v dalších bodech jasně specifikováno, jaká stavba bude realizována, jak již bylo uvedeno shora. Jinými slovy řečeno, rozhodnutí napadené v projednávané věci je odlišné od rozhodnutí, které bylo napadeno ve věci rozhodnuté zdejší soudem dne 16. 12. 2013, č. j. 11 A 115/2012-57, protože závěry v tomto rozsudku vyslovené nelze bez dalšího aplikovat i na nyní projednávanou věc. Koneckonců v této souvislosti lze poukázat na jiné rozsudky Městského soudu v Praze, kdy obdobné námitky vyhověno nebylo (např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2012, č. j. 10 A 141/2010-78, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2017, č. j. 6 A 142/2015-51).
52. Konečně pokud jde o žalobcem zmiňovaný argument zmatečnosti, ani tento soud nepovažuje za důvodný. Mezi žalobcem a žalovaným je spor o to, zdali mohl stavebník v rámci správního řízení dodatečně požádat o rozšíření své žádosti.
53. Z obsahu správního spisu přitom zdejší soud zjistil, že nemůže být pochyb o tom, že z doložených podkladů žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby (zejména pak z dokumentace pro územní řízení), bylo naprosto zjevné, že předmětem žádosti byl stavební záměr spočívající v nástavbě a přístavbě rodinného domu. Žádost o zahájení řízení je přitom třeba považovat za podání ve smyslu § 37 správního řádu, protože je třeba ji v souladu s § 37 správního řádu posuzovat podle skutečného obsahu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, čj. 1 As 30/2008-49). Žalovaný správní orgán proto v žádném případě nepochybil, pokud umožnil opravu formálního nedostatku v obsahu vyplněného formuláře žádosti o vydání územního rozhodnutí v průběhu územního řízení. V žádném případě se totiž nejednalo o nepřípustné rozšíření žádosti, jak se snaží argumentovat žalobce. Nadto je třeba říci, že § 45 odst. 4 správního řádu rozšíření žádosti nevylučuje (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 3 Azs 2/2014 – 30, nebo 3. 7. 2008, č. j. 2 As 27/2008 – 59).

K druhému žalobnímu bodu – umístěvaná stavba není přístavbou či nástavbou rodinného domu, ale jedná se o dům bytový

54. Úvodem k tomuto žalobnímu bodu je třeba zdůraznit, že není pravdivé tvrzení žalobce, podle kterého se žalovaný s jeho námitkou stran umístění bytového, nikoliv rodinného domu nedostatečně vypořádal. Odůvodnění správního orgánu je sice stručné, avšak úvaha v něm obsažená na toto téma je soudržná a logická a zcela v souladu s předloženou projektovou dokumentací.

55. Podle čl. 3 odst. 1 písm. m) OTPP se rodinným domem rozumí „stavba pro bydlení, která svým stavebním uspořádáním odpovídá požadavkům na rodinné bydlení a v níž je více než polovina podlahové plochy místností a prostorů určena k bydlení; rodinný dům může mít nejvýše tři samostatné byty, nejvýše dvě nadzemní a jedno podzemní podlaží a podkroví“.
56. Podle čl. 3 odst. 1 písm. i) OTPP se podkrovím rozumí „přístupný prostor nad nadzemním podlažím, vymezený konstrukcí krovu a dalšími stavebními konstrukcemi, určený k účelovému využití“.
57. V projednávané věci je mezi žalobcem a žalovaným sporné, zdali nejvyšší část umístované stavby je možné ještě považovat za podkroví, či nikoliv. Pokud by se totiž o podkroví ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. i) OTPP nejednalo, umístovaná stavba by rovněž nebyla rodinným domem ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. m) OTPP, neboť by již neměla toliko dvě nadzemní podlaží. Žalobce svůj názor opírá o absenci zcela viditelné šikmé střechy (ta je „schována“ v atikách). Poslední patro proto nelze s ohledem na objem stavby dle žalobce považovat za podkroví. Jak bylo ovšem citováno shora – a jak správně ve svém rozhodnutí zdůraznil žalovaný správní orgán – z hlediska čl. 3 odst. 1 písm. i) OTPP není podstatné, zdali je, či není střecha viditelná z prostoru ulice, nýbrž zdali je dotčený prostor (tj. podkroví) vymezen konstrukcí krovu a dalšími stavebními konstrukcemi, či nikoliv. V této souvislosti platí, že nosnou konstrukci zastřešení tvoří dle stavební dokumentace, která je součástí správního spisu, pultový krov. Poslední patro umístované stavby se tak nachází v prostoru konstrukce pultové krovy, pročez se jedná o podkroví ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. i) OTPP.

K třetímu žalobnímu bodu – umístovaná stavba se vymyká charakteru a struktuře stávající zástavby a nesplňuje nezbytné odstupové vzdálenosti

58. Žalobce dále namítá, že stavba je v rozporu s čl. 4 odst. 1, čl. 8 odst. 1 a 2, čl. 13 odst. 1 a čl. 22 odst. 1 vyhlášky OTPP a § 20 odst. 1 a § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Není tedy v souladu s charakterem území, s architekturou okolní zástavby, resp. nevyhovuje požadavkům na ochranu architektonických hodnot v okolí. Stavba rovněž dle žalobce výrazně zasáhne do dosavadního komfortu bydlení, a to vzhledem k nedostatečným odstupovým vzdálenostem s ohledem na výšku stavby a její délku přivrácenou k nemovitostem žalobce. Umístovaná stavba narušuje vzhled a prostředí místa a vede ke zhoršení světelných poměrů. Správní orgány postupovaly v rozporu s § 50 odst. 3 a 4, § 68 odst. 3 správního řádu.
59. Soud v této souvislosti konstatuje, že ačkoli žalobce vznáší celou řadu námitek, které v zásadě vyjadřují, že umístovaná stavba nepatří pro svoji povahu do daného území a bude narušovat žalobcovu pohodu bydlení, námitky jsou tvořeny převážně jen obecnými tvrzení, která žalobce nijak nekonkretizuje ani nedokládá.
60. S žalobcem lze souhlasit v tom, že ze stavebního zákona, vyhlášky č. 501/2006 a vyhlášky OTPP je zřejmé, že stavba musí respektovat architektonické a urbanistické hodnoty lokality. Konkrétně umístění staveb a míra zastavění pozemku musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí, přičemž umístěním stavby a jejím následným provozem nesmí být mimo jiné nad přípustnou míru obtěžováno okolí (čl. 4 odst. 1 OTPP). Vzájemné odstupy staveb pak musí splňovat zejména požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, denní osvětlení a oslunění a na zachování pohody bydlení, ochrany vod, atd. (čl. 8 odst. 1 a 2 OTPP). Architektonické ztvárnění, dispoziční, konstrukční a materiálové řešení staveb musí být v souladu s jejich významem a umístěním a s požadavky na jejich užívání a životnost. U staveb umístovaných do prostředí již existující zástavby musí urbanistické a architektonické řešení vhodným způsobem reagovat na charakter a strukturu této zástavby (čl. 13 odst. 1 OTPP). Stavba musí být rovněž navržena a provedena takovým způsobem, aby neohrožovala život, zdraví, zdravé životní podmínky svých uživatelů ani

uživatelů okolních staveb a aby neohrožovala životní prostředí nad limity obsažené ve zvláštních předpisech (čl. 22 odst. 1 OTPP)

61. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu dne 5. 6. 2014, č. j. 9 As 95/2012-131, nicméně vyplývá, že hodnocení, zda stavba není v rozporu s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby, provádí správní orgán na základě správního uvážení. V takovém případě postupuje správní soud dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a napadené rozhodnutí zruší pro nezákonnost tehdy, když zjistí, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. K danému ustanovení se vyjadřoval i Ústavní soud, který v nálezu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/04 (N 62/40 SbNU 607) uvedl, že předmětem přezkumu správního uvážení je pouze posouzení toho, zda správní orgán nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem, nezneužil správní uvážení, je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. V rozsudku ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113, Nejvyšší správní soud konstatoval, že mezi jednotlivé činitele ovlivňující pohodu bydlení (kvalitu prostředí) patří i podstatné snížení odstupové vzdálenosti mezi budovami, úbytek oblohové složky, omezení výhledu, a tedy i míra oslunění a osvětlení bytu, a narušení soukromí, neboť i tyto složky se na pohodě bydlení podílejí. Současně však správní orgány v rámci posuzování, zda mohlo dojít k narušení pohody bydlení, musí přihlížet ke konkrétním zvláštностem lokality.
62. V posuzované věci stavební úřad došel k závěru, že stavba odpovídá požadavkům urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí, shledal ji proto akceptovatelnou s ohledem na její význam a umístění. Správní orgán se s námitkami žalobce vypořádal na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Zdůraznil přitom, že odstupová vzdálenost mezi rodinnými domy má být dle čl. 8 odst. 3 OTPP minimálně 7 m, přičemž tato odstupová vzdálenost bude v projednávané věci dodržena. Odvolací orgán přitom uvedl, že odstupové vzdálenosti by byly dle OTPP dodrženy, i kdyby umístěvaná stavba představovala dům bytový, nikoliv rodinný. Správní orgán se rovněž vypořádal s otázkou architektonicko-urbanistických požadavků na stavby v dotčené lokalitě, jakož i s otázkou proslunění a denního osvětlení nemovitostí žalobce, když mimo jiné odkázal na „Posouzení rozhledových poměrů“ vypracované doc. Ing. L. V., CSc. Bez významu rovněž není, že správní orgány posoudily procento zastavění pozemku, na kterém se bude nacházet dotčená stavba, přičemž po realizaci záměru bude procento zastavění 20%, což je nižší zastavěnost než stávající zastavěnost pozemků okolní zástavby (str. 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).
63. Soud v této souvislosti uvádí, že neshledal, že by správní orgány jen mechanicky přejímaly závěry obsažené v závazných stanoviscích dotčených orgánů. Za základní považuje soud úvahu správního orgánu prvního stupně obsaženou na str. 6 až 8 a 10 až 11 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde se úřad přesvědčivě vypořádal s otázkou, zda dotčená stavba respektuje urbanisticko-architektonické charakteristiky a hodnoty prostředí. Pokud dále úřad vycházel z vyjádření a závazných stanovisek dotčených orgánů, která jeho názor podporovala, soud v tom nespatřuje žádné pochybení.
64. Městský soud proto v souladu s výše uvedenou judikaturou konstatuje, že se správní orgány zabývaly souladem umístěvané stavby s urbanistickým a architektonickým rázem v dané lokalitě dostatečně a neshledal, že by se dopustily svévole. Umístěvaná stavba byla posouzena s ohledem na požadavky stavebního zákona i dle vyhlášky OTPP, přičemž úvahy správních orgánů na toto téma jsou logické, koherentní a v souladu s dotčenou právní úpravou a žalobce nepředložil žádné konkrétní argumenty, kterými by tyto úvahy zpochybnil, tím méně vyvrátil.

K čtvrtému žalobnímu bodu – rozhodnutí o udělení výjimky z požadavku vyhlášky OTPP bylo vydáno, aniž by byly splněny podmínky pro udělení výjimky

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

65. Žalobce konečně namítá, že výjimka k umístění garáže na hranici pozemku byla udělena v rozporu se zákonem. Výjimku z obecných požadavků na výstavbu lze totiž udělit toliko v odůvodněných případech, tj. musí zde být dán nějaký relevantní důvod, který však v tomto případě chyběl, přičemž stavbu bylo možné realizovat tak, aby splňovala předepsané požadavky. Odůvodnění správních orgánů k udělení výjimky je obecné a mimoběžné. Udělit výjimku lze pouze tehdy, není-li možné záměr realizovat jiným způsobem, který by nebyl v rozporu s vyhláškou OTHP. Současně stavbou nesmí dojít k ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků nebo staveb. Účelem čl. 56 odst. 1 vyhlášky OTHP je nejen zajištění výhledu vyjíždějících vozidel, ale i to, aby vozidla vyjíždějící či zajiždějící neblokovala provoz na přilehlé komunikaci a chodce na chodníku. Účelem je rovněž zachování místního urbanistického a architektonického prostředí zástavby.
66. Podle § 169 odst. 2 stavebního zákona „[v]ýjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchylně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu“.
67. Podle čl. 56 odst. 1 OTHP „Výjezd z garáží musí být vzdálen od přilehlého okraje jízdního pásu pozemní komunikace nejméně na délku, u jednotlivých garáží nejméně na dvě třetiny délky, největšího předpokládaného vozidla v garáži.“.
68. Podle čl. 63 OTHP „[z]a podmínek stanovených v § 138a stavebního zákona lze v odůvodněných případech povolit výjimku z ustanovení: Čl. 4 odst. 6, 9, 10, 12, 17, Čl. 48 odst. 5, Čl. 49 odst. 5, Čl. 8 odst. 2, 3, 4, 5, 8, Čl. 50 odst. 1, 5, 8, 12, Čl. 10 odst. 3, Čl. 51 odst. 12, Čl. 22 odst. 3, 5, Čl. 56 odst. 1, Čl. 23 odst. 2, Čl. 57 odst. 7, Čl. 24 odst. 1 Čl. 59 odst. 5, Čl. 30 odst. 5, Čl. 60 odst. 7 písm. d), Čl. 47 písm. a)“.
69. Charakterem a podstatou výjimek z obecných technických požadavků na výstavbu se správní soudy zabývaly opakovaně. Nejvyšší správní soud dlouhodobě judikuje, že při rozhodování správního orgánu o povolení výjimky existuje prostor pro správní uvážení, možnost pro udělení výjimky však není neomezená. Výjimka nesmí popřít samotnou podstatu a smysl ustanovení, z něhož byla udělena (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 1 As 96/2010-141, ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 69/2011-176, č. 2418/2011 Sb. NSS, ze dne 20. 7. 2021, č. j. 3 As 6/2020-44). Jak již bylo řečeno výše, přezkum správního uvážení soudem je omezený (viz bod 61 tohoto rozsudku).
70. Ke smyslu udělení výjimky Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku 1 As 96/2010 uvedl, že „smyslem výjimek byl a je fakt, že obecně stanovené technické požadavky na výstavbu mohou být v řadě případů dle místních okolností příliš přísné. Možnost povolit výjimku předpokládá posouzení konkrétních okolností případu a zohlednění místních podmínek a vhodnosti stavby v dané lokalitě a typu zástavby.“ Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 5 As 190/2019-43, plyne, že není správný názor žalobce, dle kterého je možné výjimku povolit jen tehdy, není-li možné realizovat záměr jiným způsobem, jež by nebyl v rozporu s vyhláškou OTHP: „Nelze souhlasit se stěžovatelkou ani v tom, že výjimku lze povolit pouze tehdy, kdy je najisto postaveno, že stavbu nebylo možno umístit jinak. [...] Povolení výjimky má však smysl právě tam, kde by obecně stanovené technické požadavky na výstavbu byly vzhledem ke konkrétním okolnostem případu se zohledněním místních podmínek příliš přísné. V takových situacích má správní orgán prostor pro správní uvážení a je na něm, zda předmětnou výjimku při dodržení předpokladů vyplývajících z právních předpisů povolí či nikoliv.“

71. Z výše uvedeného vyplývá, že udělení výjimky záleží na správním uvážení správního orgánu, které je pouze omezeně přezkoumatelné soudy ve správním soudnictví, výjimkou není možné popřít samotnou podstatu a smysl ustanovení, z něhož byla výjimka udělena, avšak není nutné trvat na tom, aby výjimka byla udělena pouze tehdy, není-li možné realizovat záměr jiným způsobem.
72. Smyslem pravidla podle čl. 56 odst. 1 OTPP podle Městského soudu v Praze je zejména bezpečnost účastníků silničního provozu při vjíždění a vyjíždění z garáže. Částečně i současně zájem na zachování plynulosti dopravy na pozemní komunikaci, jelikož je představitelné, že zajištění do garáže může být pro řidiče náročnější a tedy pomalejší než pouze zajetí na příjezdovou cestu ke garáži, která je hlouběji v pozemku. Spíše okrajově pak může být smyslem daného článku i zájem na zachování jednotného urbanistického a architektonického stylu zástavby, a to za předpokladu, že v daném místě je obvyklé umístění garáží hlouběji v pozemku. Vzhledem k tomu, že daná vyhláška OTPP byla platná a účinná pro území spadající do působnosti stavebního úřadu hlavního města Prahy (tedy velmi rozsáhlého území s různými zástavbami a urbanistickými styly), je tento posledně uvedený smysl spíše méně pravděpodobný, proto jej soud zmínil pouze okrajově.
73. Soud dále uvádí, že pro udělení výjimky dle § 169 odst. 2 stavebního zákona musí být splněny současně (kumulativně) tyto 4 podmínky:
- a) výjimka může být povolena jen ve vztahu k těm ustanovením prováděcího právního předpisu, ke kterým předpis povolení výjimky výslovně umožňuje;
 - b) jedná se o odůvodněný případ;
 - c) výjimka neohroží bezpečnost, ochranu zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby;
 - d) řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.
74. Ve správním řízení se k výjimce vyjadřovalo velké množství orgánů veřejné správy a i žadatel odůvodňoval požadavek na udělení výjimky. V koordinovaném závazném stanovisku ze dne 26. 10. 2011 Úřad městské části Prahy 6, odbor dopravy a životního prostředí, uvedl, že není splněna podmínka daná v čl. 56 odst. 1 vyhlášky OTPP nicméně udělení výjimky doporučuje za podmínky, že garážová vrata budou v provedení roletová nebo výklopná. Žadatel v žádosti o udělení výjimky ze dne 6. 8. 2012 uvedl, že *„přízemní přístavba 1. NP je s ohledem na současné provozní uspořádání RD reálná pouze severovýchodním směrem, kdy bude nezbytné stávající garáž zbourat. Navrženým řešením lze dosáhnout optimální propojení staré části RD a přístavby při dodržení požadovaných standardů provozu i plošného uspořádání současně aplikovaných u obdobných druhů staveb. Integrace nové garáže do prostoru nově navrhované přístavby není podle názoru navrhovatele reálná z dispozičních, ale i architektonických důvodů. Umístění garáže do suterénu (1. PP) pod navrhovanou přístavbou je neuskutečnitelné s ohledem na vjezd do garáže. V tomto případě by byl sklon rampy cca 40 %, což je naprosto nereálné.“* Součástí správního spisu je rovněž expertní posudek „Posouzení rozhledových poměrů“ vypracovaný doc. Ing. L. V., CSc., z něhož plyne, že navrhované řešení vyhovuje rozhledovým poměrům a na ulici X je nízká intenzita dopravy, proto záměr stavby splňuje technické předpisy. Ve správním spise je rovněž založeno rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 6, odboru dopravy a životního prostředí, ze dne 16. 7. 2012, č. j. MCP6 028503/2012, kterým byla povolena úprava připojení na místní komunikaci, jelikož bude zajištěn požadovaný rozhled při výjezdu z garáže. S daným řešením vyslovila souhlas i Policie České republiky. V dokumentaci pro

územní řízení z dubna 2013 žadatel uvedl: „*Navrhované řešení v zásadě splňuje požadavky stanovené obecnými technickými požadavky na výstavbu hl. m. Prahy dle vyhl. č. 26/1999 Sb. kromě čl. 56 odst. 1, kde vyžaduje projednání výjimky z OTPP. S ohledem na možnosti staveniště, kde byla snaha přes stísněné poměry a dané konstrukce vyřešit parkování vozidel vestavěným garážovým stáním, a tak v maximální míře vyhovět OTPP, je navrhované řešení dobrým kompromisem.*“

75. Splněním podmínek pro udělení výjimky se správní orgán prvního stupně zabýval na str. 6 až 8 a dále 13 a 14 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný se důvody pro udělení výjimky zabýval na str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí. Oba správní orgány shledaly naplnění všech jednotlivých podmínek pro udělení výjimky (k tomu viz dále).
76. Ohledně první podmínky soud konstatuje, že výjimka byla udělena z čl. 56 odst. 1 OTPP, což čl. 63 téhož předpisu výslovně umožňuje.
77. Ohledně druhé podmínky soud uvádí, že *odůvodněnost případu* je poměrně neurčitým kritériem, které sice zahrnuje v sobě příkaz, aby k udělování výjimek docházelo jen ve výjimečných případech, ale zároveň nechává správním orgánům poměrně široké pole pro posouzení okolností konkrétního případu. Správní orgán prvního stupně uvedl na str. 8 svého rozhodnutí: „*Stavebník konzultoval na Odboru výstavby a na Odboru územního rozvoje ÚMČ Prahy 6 své předcházející návrhy, ze kterých stavebník vyhodnotil tento jeho návrh obsahující umístění garáže na hranici pozemku jako nejlepší možné řešení. Stavební úřad výjimku povolil díky znalosti jiných možných řešení stavby a též bral v úvahu doporučení Odboru dopravy a životního prostředí výjimku udělit. Také posoudil stavbu jako kvalitní a moderní architekturu dobře reagující na okolní výstavbu.*“ Prvostupňový správní orgán dále na str. 13 svého rozhodnutí souhlasil s žadatelem v tom, že „*umístění garáže při zachování současného provozního řádu rodinného domu je možné pouze severovýchodním směrem, kdy bude nezbytné stávající garáž zbourat. [...] Integrace garáže do prostoru nově navrhované přístavby není reálná z dispozičních ani architektonických důvodů. Umístění garáže do suterénu pod navrhovanou přístavbou je neuskutečnitelné s ohledem na vjezd do garáže – sklon rampy by byl cca 40 %, což je nerealné.*“ Žalovaný na str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí souhlasil s posouzením prvostupňového správního orgánu a následně uvedl, že „*rozšíření rodinného domu jiným směrem je z dispozičních důvodů pro stavebníka nevhodné.*“ Z uvedeného plyne, že správní orgány považovaly navrhované rozšíření za vhodné, nikoliv však za řešení jediné. Jak již bylo uvedeno výše (bod 70 tohoto rozsudku), z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že pro udělení výjimky není nutné, aby se jednalo o řešení jediné. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 17. 8. 2021, č. j. 2 As 213/2021-49, ve kterém posuzoval udělení výjimky v řízení o dodatečném povolení změny stavby a kde uvedl, že „*bylo by v rozporu se smyslem zákona, kdyby důvodem pro neudělení výjimky byla skutečnost, že stěžovatel měl od počátku předmětnou stavbu stavět v souladu se zákonem, resp. s prováděcím předpisem OPVÚ.*“ S vědomím jiných možných řešení stavby tak správní orgány dospěly k závěru, že pro zachování současného provozního řádu rodinného domu je vhodné rozšíření domu právě severovýchodním směrem. V rámci tohoto předpokladu pak dospěly k závěru, že realizace garáže není možná jiným než navrhovaným způsobem v těsné blízkosti místní komunikace (nemožnost integrace garáže do prostoru nově navrhované přístavby a přílišný sklon rampy v případě umístění do suterénu). Správní orgány přihlížely i ke skutečnosti, že umístění garáže na kraji pozemku doporučil i Úřad městské části Prahy 6, odbor dopravy a životního prostředí, v koordinovaném závazném stanovisku. Je pravdou, jak žalobce namítá v podané žalobě, že Úřad městské části Praha 6, odbor výstavby, v územně plánovací informaci uvedl, že doporučuje zvážení posunutí garáže směrem od hranice s místní komunikací. Dané však uvedl pouze s odkazem na to, že navrhované řešení nesplňuje podmínku danou v čl. 56 odst. 1

vyhlášky OTPP a na udělení výjimky není právní nárok. Toto doporučení tak neodůvodnil nevhodností řešení či jiným nesouladem s veřejným zájmem, který z pozice odboru výstavby chrání. V souladu s limity, dle kterých může správní soud pouze omezeně přezkoumat správní uvážení, je dle soudu dané odůvodnění dostatečné – je logické, správní orgány nevybočily z mezí a hledisek stanovených zákonem a nezneužily správní uvážení. I druhá podmínka je tak splněna.

78. Ohledně třetí podmínky žalobce vznáší jen nekonkrétní námitky, že nedodržení předepsaných vzdáleností má zásadní negativní vliv na zachování hodnoty území a kvality bydlení. Oba správní orgány dospěly k závěru, že udělením výjimky nemůže dojít k ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob nebo sousedních pozemků nebo staveb, což ani žalobce nerozpориje uvedením konkrétních protiargumentů. Opíraly se přitom *inter alia* o závazném stanovisko Ministerstva vnitra, generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ze dne 12. 2. 2014, č. j. MV-2874-2/PO-PRE-2014, ve kterém stojí, že požárně nebezpečný prostor nepřesahuje pozemek stavebníka ani nezasahuje na jiné stavby. V již zmíněném expertním posudku je uvedeno, že navržené řešení dotčené stavby je z hlediska bezpečnosti silničního provozu vyhovující, přičemž samostatný sjezd z objektu č. p. X na místní obslužnou komunikaci splňuje požadavky příslušných technických předpisů (zejména ČSN 73 6110 a ČSN 73 6102). Správní orgány tedy dostatečně posoudily otázku bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a vliv na sousední pozemky nebo stavby.
79. Ohledně čtvrté podmínky žalobce uvádí, že podle jeho názoru řešením, které bylo založeno na udělení výjimky, byl narušen soulad s urbanisticko-architektonickými charakteristikami prostředí. Žalobce znovu opakuje, že udělením výjimky dojde k zásahu do jeho pohody bydlení. Soud všechny tyto argumenty žalobce vypořádal již výše – vyhodnotil je jako neurčitě a nepodložené.
80. Dle soudu tak správní orgány dostatečně zdůvodnily splnění podmínek dle § 169 odst. 2 stavebního zákona pro udělení výjimky z pražských stavebních předpisů.
81. Udělením výjimky nebyl ani porušen smysl a samotná podstata pravidla, ze kterého byla výjimka udělena (viz výše bod 72 tohoto rozsudku). Bezpečnost záměru byla ve správním řízení prokázána expertním posudkem, ve kterém bylo rovněž uvedeno, že na místní komunikaci přilehlé ke garáži je nízká intenzita dopravy. Nejvyšší správní soud v bodě 43 zrušujícího rozsudku uvedl, že vzhledem k řídkému provozu a splnění technických předpisů „*skutečnost, že vyjíždějící vozidlo z garáže nebo naopak vyjíždějící vozidlo do garáže může provoz na pozemní komunikaci na krátkou chvíli zpomalit, neznamená, že tím komunikaci nepřipustně zablokuje či na ní ohrozí bezpečnost či plynulost provozu.*“ Soud již výše dospěl k závěru, že urbanisticko-architektonické charakteristiky prostředí nebudou stavbou narušeny (viz body 58 – 64 tohoto rozsudku).

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

82. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
83. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly, proto mu náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 7 s. ř. s. nepřiznal.
84. Poněvadž osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost v řízení, soud jim náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je kasační stížnost přípustná (§ 102 s. ř. s.). Nepřípustná je však taková kasační stížnost, na niž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s. Kasační stížnost se podává ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 05.01.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu